

אבא - אדם - היקר,

מוזר לדבר עליך בלשון עבר, למרות שאנו התכוננו לרגע הזה כבר זמן רב. רצינו בכמה שורות לתאר ולתמצת אותך ואת חייך. חיים שהיו ארוכים ומלאים בניגודים. גדלת מילדות חשוכה ומלאת צללים, כפי שאמרת בעצמך, אל היותך איש המביא אור לחייהם של רבים.

היית איש של רוח, רחב אופקים במלוא מובן המילה, התעניינת בכל – בפוליטיקה, באמנות, בתרבות ובתיאוריות מדעיות בתחומים שונים...וגם, ובמקביל, אהבת את עבודת האדמה, את הצמחים והפרחים, ובעלי החיים. אהבת גם כדורגל, וכל חייך נשארת נאמן לקבוצת הכדורגל הלונדונית שלך – ארסנל.

היית הומאניסט במלוא מובן המילה והשרשת בנו את האמונה שאדם לאדם – אדם, וכל בני האדם שווים וניתנים לאהבה. אהבת גם הנאות קטנות – עיתון טוב, נסיעות וטיולים בארץ ובחו"ל. השארת לנו, ילדיך, מורשת עשירה ועמוקה.

אנו מוצאים עצמנו כיום אוספים תמונות ודימויים של ידיים, אשר תמיד אספת ואהבת, כמבטאים את מהות האדם והאנושיות. וגם ממשיכים במינוי לעיתון "ניו יורקר", אשר ליווה את משפחתנו במשך כששים שנה, ולאחרונה, כשכבר לא יכולת לקרוא בו, חשנו צורך להמשיך במסורת שהנחת לנו.

אבא, חיית את חיי העולם הגדול, בנסיעותינו לשליחות בניו יורק ואחר כך בלונדון, אך אהבת יותר מכל את פינת הבית הקטנה שלכם בקיבוץ והשקעת שם את כל כולך. לא היית איש מאצ'ואיסט, עם גינוני גבריות...אך היית גבר עם חוזק פיזי ונפשי, שלא צריך להוכיח את עצמו.

אהבת אנשים והיית אהוב על ידי רבים, מבוגרים וילדים, אך לא היית איש רעים להתרועע. לא היית איש של קבוצות או של חבר'ה, אך השתייכת לוותיקי קיבוץ כפר הנשיא, היית ממייסדיו של הקיבוץ והיית נאמן לו ולרעיון הקיבוצי עד יומך האחרון.

בנית יחד עם אמא קשר זוגי של 60 שנה. קשר שגם הוא נבנה מצירוף וליכוד של ניגודים, וכך בניתם את חייכם המשותפים.

לא תמיד היה קל להיות ילדיך...היית רך, מקבל, עוזר ומבין, אך לעיתים גם נוקשה וקפדן. לעיתים כעסנו על התמימות שלך והפתיחות כלפי אנשים ועל האמונה האינסופית שלך ברעיון הקיבוצי – השיתופי, מבלי לראות את הפגמים והקשיים.

היית איש של עבודה וחיים, והמשכת כל עוד יכולת...בשנה וחצי האחרונות הלכנו כוחותיך ואזלו. ראינו אותך נאבק עוד ועוד, אך גופך כבר לא היה יכול עוד. ניסינו להקל עליך וחשנו שבבית יונתן אתה מוקף באהבה ובתשומת לב, בסביבה שהיא מוכרת ונעימה לך. הרגשנו שבשבועות האחרונים כוחותיך הולכים וכלים, וניסינו לאפשר לך להרגיש שאתה יכול לשחרר ולתת לעצמך ללכת. ואכן כעת, בין כסה לעשור, כך עשית.

תנוח בשלום על משכבך, אבא יקר, תיהנה מהאדמה שכה אהבת ומהנוף הגלילי השליו שהיה חלק כה משמעותי מחייך. לקראת יום כיפור ברצוננו לבקש את סליחתך על הזמנים של כעס וחוסר הבנה, ולומר שזכינו באבא שהיה איש נדיר ומיוחד במינו.

אוהבים!

בהזדמנות כואבת זו, ברצוננו גם להודות לאנשים רבים: לצוות הרפואי של הקיבוץ – יפעת, טוטסי וד"ר אלדר אשר ליוו במסירות את אבא ואותנו בדרך לא קלה. לנורית- שעברה איתנו את המסלול של הסתגלות לזיקנה ולבריאות שמידרדרת וליוותה אותנו באש ובמים.

לצילה, אנאידה, ד"ר פרלוב וכל הצוות של בית יונתן אשר סיפק לאבא – ולמשפחה – את הטיפול המסור, הרגיש והמלטף ביותר שניתן לצפות בגיל זה ובמצבים בהם אבא היה. ידענו כל הזמן שהוא במקום הטוב לו ביותר ובידיים הטובות ביותר!

תודה לאומרי המטפל שסייע בסבלנות ובעדינות לאבא ברגעיו הקשים. לרפי אשר מיד עם שובו מארץ רחוקה, ארגן את הלוויה ועזר לנו לעבור זאת, כך גם שבי, אלק ורבים אחרים שטרחו, אפילו ללא ידיעתנו. לכל חברי הקיבוץ אשר ליוו את אבא, אמא ואותנו בזמנים אלו. **תודה ענקית לכולכם, שלא נדע עוד צער, וגמר חתימה טובה!**

אלזה, מיה, דורי, אפרת והנכדים – יונתן, נועה, מיכאלה ונוגה.

